

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΛΕ'

— Δὲν εἶνε περισσότερον ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως εἰκοσι ὀκτὼ ἐτῶν.

— Καλὰ! ἔχει περιουσίαν... πρέπει νὰ ἔτρεχεν εἰς τὰς κοκότας τοῦ συρμού... εἶχε παλλακίδας... μεταξὺ τῶν ἄλλων τὴν γυναῖκα τοῦ περιπτέρου... Ὁ Τολβιάκ εἶνε ἐξαίρετος διὰ τὰς ἀνερευνήσεις τῆς τάξεως αὐτῆς... Ὁ λᾶβωμεν τὴν ἀνάγκην του... Ἐκτός ἂν καταπείσω τὸν κύριον νὰ ὁμολογήσῃ... Δὲν θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιτύχω πλήρη ἐξομολόγησιν ἐκ τῆς πρώτης ἀνακρίσεως... Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς... Τέλος, θὰ ἴδωμεν.

— Πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅταν θὰ τὸν ἀνακρίνετε, ἀρχηγέ;

— Ὁχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη. Περίμενε ὅμως εἰς τὸν ἀντιθάλαμον... ἴσως σὲ φωνάξω. Ἐξ ἄλλου, θὰ κάμωμεν ἀπόψε τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν, διότι θέλω νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἀνάκρισιν, καὶ θὰ μὲ συνοδεύσῃς μαζὺ μὲ τὸν Πήγασην.

— Κατάλαβα, ἀρχηγέ. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς εἰπῶ τρία πράγματα, διὰ νὰ ὁδηγηθῇτε ὡς πρὸς τὸν φίλον. Πρῶτον, μοῦ ἐπρόσφερε ἕως εἰκοσι χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν φωτογραφία. Ἐπειτα, ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν ἐδάγκανα αὐτὸ τὸ τὸ ἀγκίστρι, μοῦ ἀκούμβησε τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ στόμα... Τοῦ εἶπα, ὅτι αὐτὸ θὰ χαλάσῃ τὴν δουλειά του, καὶ ἔτσι ἡσύχασε... Ἐφάνηκε ὅμως πολὺ βλάκας, διότι ἔξεραι πῶς δὲν κοντένουν δυὸ φορές... Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔφθασε ἐδῶ καὶ εἶδε ὅτι τὸν ἔφερα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ προτῆτερα, ἐζήτησε εἰς τὴν τσέπην του νὰ εὑρῇ τὸ ρεβόλβερ!... διὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἄέρα... ἐγὼ ὅμως τοῦ τὸ εἶχα κλέψῃ τὸν καιρὸ ποῦ ἐκύτταζε ἀπὸ τὴν πορτίτσα... Καὶ νὰ το αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, συνεπέραναν ὁ Πιεδούση, θέτων τὸ πολύκροτον ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς λίαν συγκεκινημένος ἐκ τῆς ἀπλότητος τῆς διηγήσεως ταύτης, εἶσαι ἕνα ἀξιόλογο παλληκάρι καὶ θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν Διευθυντήν.

Εἶτα, ἐπαναλαμβάνων τὴν διήγησιν τῆς συλλήψεως ἀπὸ τῆς Μόργης μέχρι τῆς Κρηπίδος τοῦ Ὁρολογίου, ἔθεσεν εἰς τὸν ὑφιστάμενόν του σείραν ἐρωτήσεων, εἰς ἃς αὐτὸς ἀπῆντα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν περιπτώσεων. Κατόπιν τούτων ἔστειλεν αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐξόδου τοῦ Πιεδούση, καὶ τοῦ ἐνόχου, διότι ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἦτο ἤδη ἐνόχος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προηλείφθη διὰ τὴν προκειμένην μονομαχίαν, διότι ἡ πρώτη ἀνάκρισις εἶνε ἀληθὴς μονομαχία, καθ' ἣν ὅμως πλεονεκτεῖ ὁ ἀνακριτής. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων τῆς προσβολῆς, ἐνῶ ὁ ἀνακρινόμενος δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὰ κατενεχθισόμενα κτυπήματα. Ὁ μὲν εἶνε ψυχραίμος, ὁ δ' ἕτερος βαθῆως τεταραγμένος. Ὅθεν ἡ πάλιν εἶνε ἄνισος.

Ὑπάρχουσιν ὅμως πολλοὶ τρόποι ὅπως ἐπιχειρήσῃ τις αὐτήν.

Δύναται νὰ μεταχειρισθῇ κτυπήματα κατ' εὐθείαν, νὰ ἐκφοβίσῃ διὰ τῆς τραχύτητος καὶ τοῦ ἀπροόπτου τῶν ἐρωτήσεων, ἢ μᾶλλον, νὰ κάμῃ χρῆσιν τρόπου μελιχίου, γλυκυτάτου καὶ ὑπομονητικοῦ, νὰ περικλείσῃ τὸν ἀνακρινόμενον ἐν τὸς στενοῦ κύκλου ἐπιχειρημάτων χορηγηθέντων ὑπὸ τῶν ιδίων αὐτοῦ ἀπαντήσεων, καὶ νὰ καταστήσῃ οὕτως αὐτόν, βραδύτερον μὲν, ἀλλ' ἀσφαλέστερον ἴσως, ἀνίκανον ν' ἀρνηθῇ.

Μετὰ τινὰ σκέψιν, ὁ ἀρχηγὸς ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύστημα.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε ἀναγκαίαν προφύλαξιν παρημέλησε.

Μετέθεσε μίαν τῶν φωτιζουσῶν τὸ γραφεῖον αὐτοῦ λυχνιῶν, καὶ διέθεσε τὸ κάλυμμα αὐτῆς οὕτω πως, ὥστε τὸ φῶς νὰ ρίπτεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ. Ἐκρυψε τὴν φωτογραφίαν ὑπὸ τινὰ πιεστήρα, καὶ τὸ πολύκροτον ἐντὸς ἔρμαρίου.

Ἡ θύρα ἠνέωχθη καὶ ὁ νεανίας προὐχώρησεν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση, ὅστις ἀπεσύρθη ἄμέσως.

— Καθήσκατε, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἐχαίρεισε ψυχρῶς, ἐκάθησε καὶ περιέμενεν ἐν σιωπῇ νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

Αἱ ἐρωτήσεις ἐβράδυνον ὀλίγον.

Ὁ ἀρχηγὸς παρετήρει αὐτόν καὶ ἡσθάνετο παράδοξον ἐντύπωσιν.

Εἶχεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένην τὴν ἀνάμνησιν τῶν φυσιογνωμιῶν, καὶ ἐφάνετο αὐτῷ ὅτι ἡ τοῦ ἐνόχου δὲν τῷ ἦτο ἀγνωστος.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ τηρήσῃ ἀκριβῆ ἐνθύμησιν μορφῆς, ἣν εἶχε ἰδεῖ ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον λάμπιν σθεννυμένου κηρίου.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἶχε μέλαν πρόσωπον, ὡς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦλθε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἀναπαυτήριο τοῦ περιπτέρου, καὶ ἐφώνησε τὸ ὄνομα «Μαίρου». Ἐχρειάζοντο ὅμως ἕτερα σημεῖα παραβολῆς ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τῆς ὁμοιότητος, ὁ δὲ ἀρχηγὸς εἶχεν ἰδεῖ μόνον τὸν πρόσωπον τοῦ ἐν λόγῳ ἀνθρώπου.

— Γνωρίζετε διατί ἕνας ἀπὸ τοὺς πράκτοράς μου σὰς ἔφερεν ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, καὶ ἀπορῶ πῶς συλλαμ-

βάνουν ἕνα ἐντιμὸν ἄνθρωπον μὲ τόσας ἀορίστους ἐνδείξεις.

Ἡ φωνὴ εἶνε ἡ ἰδίᾳ καὶ ἀπαράλλακτος, ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Ἡ δευτέρα αὐτοῦ σκέψις ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Αὐτὸς τὸ παίρνει πολὺ ὕψηλόν. Ὁ προφασισθῇ ὅτι ἔγεινε λάθος εἰς τὸ πρόσωπον. Πρέπει νὰ παλαίσωμεν γενναίως.

Εἶτα ἤρχισεν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε, ὅτι εἰς ὑπόθεσιν σοδαράν, ὅπως ἡ προκειμένη, τὸ καθήκόν μου εἶνε νὰ μὴ παραινέσω τίποτε. Σὰς προσθέτω ὅτι δὲν συνελήφθητε ποσῶς. Σὰς προσεκάλεσα διὰ νὰ σὰς ἐξετάσω, καὶ ἐὰν ἤμπορέσετε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε διὰ λόγων πειστικῶν, πῶς ἡ φωτογραφία, ἡ ὁποία εὑρέθη εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν σας, περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας, θὰ εἰσθε ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν σας ἢ νὰ ὑπάγετε νὰ καθησυχάσετε τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἀφήσατε.

Ἐνῶ ὠμίλει διὰ τοῦ ἐνθαρρυντικοῦ τούτου τρόπου, ὁ ἀρχηγὸς διηρῶνα διὰ βλέμματός ἐταστικοῦ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεανίου, καὶ παρετήρησεν ὅτι διεχύνετο ἐπ' αὐτῆς ἀκτὶς χαρᾶς.

— Πιστεύω, πανοῦργέ μου, ἐσκέφθη, ὅτι δὲν ἐπερίμενες νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε εἰς τὸ κρεββάτι σου, καὶ ἰδοὺ ἀπόδειξις, καὶ καλὴ ἀπόδειξις! Ἐὰν ἦσουν ἀθῶος αὐτὸ θὰ σοὶ ἐφάνετο φυσικόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, διότι ἐννοήσατε τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ὄψιν, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ πειρώμενος νὰ φανῇ ἥρεμος.

— Εἶνε ἀπλουστάτη. Γνωρίζετε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν κατωρθώσαμεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος μίᾳς δολοφονίας, ἥτις κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπασχολεῖ ὅλους τοὺς Παρισίους. Ἦσαν ἐπάνω σας τὴν φωτογραφίαν τῆς δυστυχῆς ἐκείνης γυναικός. Εἶνε φυσικόν, ἂν σὰς ἐρωτῶ πῶς ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὴν φωτογραφίαν αὐτήν, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ σὰς τὴν ἔδωκε, καί. καθὼς δὲν ἀμφιβάλω, εἰσθε βεβαίως εἰς θέσιν νὰ μᾶς δώσετε πληροφορίας δι' αὐτήν.

— Ἀπατᾶσθε, κύριε, δὲν τὴν γνωρίζω.

— Προσέξτε! Δὲν εἶνε φυσικόν νὰ ἔχετε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν σας τὴν φωτογραφίαν ἐνός προσώπου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶδατε ποτέ. Ἐκτός, ἂν τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν σὰς τὴν ἔδωκε κανεὶς φίλος σας, καὶ ἐν ταιούτῃ περιπτώσει, ἤμπορεῖτε νὰ μᾶς ὑποδείξετε τὸν φίλον σας αὐτόν, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

— Κανεὶς δὲν μοῦ ἔδωκεν αὐτήν τὴν φωτογραφίαν.

— Τότε, πῶς γίνεται καί...;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Ὁ πράκτωρ ὑμῶν σὰς διηγήθη βεβαίως πῶς τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ περιέπεσεν εἰς χεῖράς του;

— Ἀναμφιβόλως τὸ ἦρεν εἰς τὴν τσέπην ἐνός λωποδύτου, ὁ ὁποῖος πρὸ μικροῦ τὸ εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας

... καθ' ἣν στιγμήν παρατηρεῖτε τὸ ἐκτεθειμένον πτώμα.

— Τότε λοιπόν, κύριε, ὁ κλέπτης βεβαίως τὴν ἔβαλε ἐκεῖ, διότι ὅταν ἐξήλθον τῆς οἰκίας μου, δὲν περιεῖχεν, εἶμαι περὶ τούτου βεβαίωτος, πρὸς μόνον πέντε χιλιάδες φράγκα εἰς χαρτονομίσματα καὶ ἕνα φάκελλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν χαραγμένα τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, καθὼς καὶ τῆς κυρίας Λεκόντ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἤκουε τὴν ἀπολογίαν ταύτην χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν :

— Μπερδεύεσαι, παιδί μου, καὶ τώρα σὲ κρατῶ.

Εἶτα ἐπανελάβετο μεγαλοφώνως :

— Παραδεχθῆτε, κύριε, ὅτι εἶνε ὅλως διόλου ἀπίθανον ὁ κλέπτης νὰ ἔβαλεν ὁ ἴδιος τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε συμφέρον ν' ἀπλλαχθῇ, ἀφοῦ θὰ ἔπερνε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα. Οἱ λωποδύται δὲν συνειθίζουσιν νὰ ἔχουν ἐπάνω τους τὰ σημεῖα τοῦ ἐγκλήματος. Μάλιστα δέ, ὅσῳ συλλογίζομαι, εὐρίσκω ὅλως διόλου ἀπαράδεκτον τὴν ἀπολογίαν σας. Ὁ "Αγγλος συνελήφθη ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐξήρχετο τῆς Μόργης, τὴν δὲ κλοπὴν εἶχε διαπράξει πρὸ τοῦ ὑελωτοῦ. Δὲν ἔλαβε βεβαίως λοιπὸν τὸν καιρὸν νὰ ψάξῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἔκρυπεν εἰς ἕν ἀπὸ τὰ μυστικά θυλάκια τῆς περισκελίδος του.

— Δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐμέ, ὑποθέτω, νὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς τὸ κατώρθωσεν, ἀπῆντησε ξηρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ. Δὲν ἐσπούδασα τὴν ταχυδακτυλουργικὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπῆλθε στιγμήν σιωπῆς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶχεν ἡμι-κλείστους τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος ὅστις σκέπτεται, καὶ οἱ δάκτυλοί του ἔπαιζον ἀφηρημένως μετὰ τῆς φωτογραφίας, ἣν ἔλαβεν ἐκ νέου.

Ἀφῆνης, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν νεανίαν :

— Γνωρίζετε τὴν Ἀγγλικήν ;

ΛΣ'

— Μάλιστα, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, μετὰ τινα δισταγμόν. Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη ;

— Διότι ἤθελα σᾶς παρακαλέσει νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνουν αἱ τρεῖς λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμέναι εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς φωτογραφίας, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ἰδοὺ ! ἀναγνώσατε forget me not.

Ὁμιλῶν, ἐδείκνυε ταῦτο χρόνως, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀφήσῃ, τὴν φωτογραφίαν τῷ νεανίᾳ, ὅστις ὠχρία ἐπαισθητῶς.

— Πιστεύω, κύριε, ἐπανελάβετο, ὅτι ἡ μετάφρασις δὲν εἶνε δύσκολος. Ἐγώ, ὅστις δὲν ἐσπούδασα τὴν Ἀγγλικήν, μοι φαίνεται ὅτι τὴν μαντεύω. Forget me not ... αὐτὸ σημαίνει ...

— Μὴ μὲ λησμόνει, ἐφέλλισεν ὁ μνηστήρ τῆς Θηρεσίας.

— Αὐτὸ ἐσκεπτόμην καὶ ἐγώ. Καὶ ἡ βραίνατε λοιπὸν πρὸ τῆς Μόργης ... ἤκο-λουθήσατε τὸ πλῆθος ...

— Ναί, κύριε ... καὶ μετεμελήθη πικρῶς, διότι ὑπεχώρησα εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἰδιοτροπίαν μου ... τὸ πτώμα ἐκεῖνο ... εἶνε τρομερόν ... μόλις εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ παρατηρήσω ...

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκρατεῖτε τὸ μανδύλι σας εἰς τὰ μάτια ;

— Ποῖος σᾶς εἶπεν ; ...

— "Ω ! γνωρίζω πολλὰ πράγματα ... ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Ἐννοῶ, ἄλλως τε, ὅτι εἶχατε συγκινηθῇ. Πρὸς τούτοις, ἡ ἀπώλεια τοῦ χαρτοφυλακίου σας θὰ σᾶς ἐλύπησε πολὺ. Πότε παρατηρήσατε ὅτι ἀπωλέσατε τὸ χαρτοφυλάκιόν σας ;

— Ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Καὶ ὅτε ἀλλάξατε φορέματα, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Ναί, κύριε. Ὑπήγαγον νὰ δειπνήσω εἰς Βουλώνην, εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ.

— Τῆς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνετε γαμβρός. Δὲν ἠμπορούσατε βεβαίως νὰ παρουσιασθῆτε μετὰ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχατε εἰς τὴν Μόργην. Εἶχατε ἐπενδύτην ριγῶτόν, ρινοσκέπην μαλλίνην, καὶ πῖλον μαλακόν. Παράδοξος ἐνδυμασία διὰ νέον, κομποῦν καὶ εὐγενῆ.

— Δὲν ἤθελον νὰ μὲ ἴδουν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἐνδυμένον ὡς ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἐφέλλισεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις ἤρχιζεν ἡδὴ νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του. Ἐφόρεσα ἐπίτηδες παλαιὰ ἐνδύματα ...

— Πρὸ ὀλίγου μοι εἶπατε ὅτι ἐπηγαίνετε εἰς τοῦ ἀδαμαντοπώλου σας. Φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς ἐμελλε νὰ τῷ ἐμπνεύσετε ἐμπιστοσύνην, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶχατε κατὰ νοῦν νὰ πληρώσετε τοῖς μετρητοῖς καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως σᾶς γνωρίζει.

Οὐδὲν ὅμως ἀπῆντησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἰς τὰς εἰρωνικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ὧν ἐμάντευε καλῶς τὴν σημασίαν. Ἦσθάνετο ὅτι περιεπλέχθη εἰς τὰς ἀπαντήσεις του, καὶ ὅσῳ περισσότερον περιεπλέκετο, τοσοῦτ' ἡ ψυχραιμία, ἣν ἔδειξεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακρίσεως, τὸν ἐγκατέλιπεν.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὸν ὁ ἀντίπαλός του, ὅστις ἐπανελάβετο δι' ὅρους σχεδὸν πατρικοῦ :

— Ἀλλά, κύριε, μοι φαίνεται ὅτι ἐπλανήθητε, καὶ θεωρῶ καθήκον μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ἐξαντλεῖσθε εἰς ἀνωφελεῖς προσπάθειάς ὅπως ἀρνηθῆτε πρᾶγμα σαφές. Ἡ φωτογραφία αὕτη εἶνε ἰδική σας. Δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω καθόλου διὰ τοῦτο μετὰ τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς ἀπιθανότητας, εἰς τὰς ὁποίας περιεπλέχθητε. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν κάμνετε ὅπως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν ν' ἀναγνώρισουν εἰς τὴν Μόργην τὸ πτώμα ἐνὸς φίλου των, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχοποιηθῶν... Τοὺς ἐνδοιασμούς σας ἐννοῶ μέχρι τινός. Εὐρίσκεσθε εἰς ἀρίστην κοινωνικὴν θέσιν, μέλλετε νὰ νυμφευθῆτε, καὶ δὲν κρίνετε καλὸν νὰ εὐρίσκεσθε ἀναμειγμέ-

— Αὐτὸ ἦτο πολὺ φυσικόν. Ὅλον τὸ Παρίσι τὴν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν. Ἐξήλθατε λοιπὸν τῆς οἰκίας σας ; ...

— Ναί, κύριε, καὶ ἐπειδὴ διέβαινον ἀκριβῶς πρὸ τῆς Μόργης ...

— Μὲ πέντε χιλιάδες φράγκα εἰς τὰ θυλάκιά σας.

— Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ τὰ ἔδιδα εἰς ἕνα ἀδαμαντοπώλην, ὁ ὁποῖος μοι εἶχε πωλήσει ἕν ψέλλιον.

— Τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροσφέρατε εἰς τὴν μνηστήν σας. Ὁ πράκτωρ μου μοι τὸ εἶπεν. Ὁ ἀδαμαντοπώλης αὐτὸς κατοικεῖ φαίνεται εἰς τὸ Παλαι-ροαγιάλ ;

— Ὁχι, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ποῦ κατοικεῖτε ;

Ὁ νέος ἐρρίγησε καὶ ἀπῆντησεν ἐν ἀμνηχανίᾳ :

— Ὁδὸς Μὸν-Θαβώρ.

— Ἡ Μόργη δὲν εἶνε εἰς τὸν δρόμον σας, παρετήρησεν αὐτῷ μελιχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ διὰ τὴν γυναικα μετὰ τὴν δάμνα τῆς πίκα ἀξίζει νὰ κάμῃ κανεὶς κύκλον διὰ νὰ τὴν ἴδῃ. Διε-

νος εἰς ποινικὴν ὑπόθεσιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐφευρίσκατε γελοίας ὑπεκφυγὰς, ἀντὶ τὰς ὁμολογήσατε ἀπλῶς, ὅτι ἄλλοτε εὐρίσκασθε εἰς σχέσεις μετὰ τῆς γυναικὸς τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Πῶς δὲν θέλετε νὰ ἐννοήσατε, ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς φωτογραφίας τῆς δὲν εἶνε ἐγκλημα, καὶ ὅτι αὐτὸ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου. Σὰς προσθέτω, ὅτι τὸ καθήκον παντὸς τιμίου ἀνθρώπου εἶνε νὰ διαφωτίζη τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅτι θὰ κάμετε κακὴν πράξιν, ἂν μὴς ἀποκρύψετε, ὅτι γνωρίζετε. Ἐμπρός, κύριε, μὴ ἐπιμένετε ν' ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ σὰς κοστήσῃ ἀκριβὰς ἂν ἐπιμένετε εἰς τὸ ὀλέθριον αὐτὸ σύστημα, καὶ... σὰς ζητῶ συγγνώμην νὰ προσφέρω ἐνταῦθα ὄνομα προσφιλὲς εἰς ὑμᾶς... ἔάν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ, ἡ μνηστὴρ σὰς, παρευρίσκητο εἰς τὴν ἀνάκρισιν αὐτὴν, θὰ σὰς καθικέτευε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ ὁμιλήσετε.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, προφανῶς συγκινηθεὶς, προσπαθὼν ὅμως νὰ γείνη κύριος ἑαυτοῦ, ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδὲν ἀπῆντα.

— Συλλογισθῆτε ὅτι σὰς περιμένει μετ' ἀνυπομονησίας, καὶ ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοὶ δώσετε εὐλογοφανῆ ἐξήγησιν, διὰ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σας... ἀπόψε... ἀμέσως... ἐνῷ ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ τὰ ἀρνῆσθε ὅλα, θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς θεωρήσω ἔνοχον, καὶ νὰ σὰς στείλω... ἐκεῖ ὅπου στέλλονται οἱ κατηγορούμενοι διὰ φόνον.

Ὁ νεανίας ὠχρίσας φρικωδῶς, τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλισαν, τὸ στόμα του ἠνέφχθη ἵνα ὁμιλήσῃ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἶμαι ἀθῶος. Κάμετε ὅ,τι θέλετε.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐπέριμενε ποσὺς τοιαύτην πείσμονα ἀντίστασιν, ἐν ἣ ὅμως ἀνεκάλυψε μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι ἤθελε τὸν καταπείσῃ νὰ ὁμολογήσῃ, μετέβαλλεν ἀμέσως τρόπον καὶ γλῶσσαν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησε ξηρῶς.

Ποῦ κατοικεῖς; Τί ἐπαγγέλλεσαι;

— Ὁνομάζομαι Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ. Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν-Θαβώρ, ἀριθμὸς 72. Εἶμαι διδάκτωρ τὰ νομικά, καὶ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κυρίου Λαβουρῶ, συμβολαιογράφου.

— Ἐχεις περιουσίαν;

— Ὁ πατήρ μου ἔχει.

— Τί κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Ζῇ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του.

— Δὲν κατοικεῖς μαζύ του;

— Ὁχι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέτεινεν ὅλκας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις δι' ὅφους σχεδὸν ἀφρημένον· ἤκουσε διὰ τὸν τύπον τὰς ἀπαντήσεις, εἶτα, ἀφοῦ ἔλαβεν, ἡ προσεποικίθη ὅτι ἔλαβε, σημειώσεις,

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Λερέ; ἠρώτησεν αἰφνης, παρρητικῶς κατὰ πρόσωπον τὸν κατηγορούμενον.

Ἀντὶ νὰ φρικιάσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο,

ὅπερ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ δολοφονηθέντος ἐμπόρου, ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπήντησε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν:

— Ποσῶς.

— Δὲν ἐμπερδεύθη περίεργον! ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Καὶ μεταβάλλων ἀμέσως τακτικὴν, ἐπανελάβε:

— Τί ἐκάματε τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου, τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου;

Ἐπερίμενε, ὑπολογίζων ὅτι ὁ κατηγορούμενος θὰ συλληφθῇ ἐν τῇ παγίδι.

Ὅλοι οἱ ἐνοχοὶ ἔχουσι πάντοτε πρόχειρον διήγησιν προσχεδιασθεῖσαν, ὅταν ἐρωτῶσιν αὐτοὺς νὰ εἰπωσιν πῶς διήλθον τὸν καιρὸν τῶν τῆν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπήντησεν ἡσύχως:

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ ἀκριβῶς. Ἡ ἐσπέρα ἐκεῖνη δὲν ἀφῆκε καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐνθύμησιν εἰς τὸν νοῦν μου. Θὰ τὴν ἐπέρασκα, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας, εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, εἰς Βουλώνην.

— Καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, δεκάτης τετάρτης;

— Τὸ ἴδιον. Μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πατήρ μου ἐδειπνῆσε μαζύ μου εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ.

— Θὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀκρίβεια τῶν λεγομένων σας, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Τότε, δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ νεανίας.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐσήμανε καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐμφανισθέντα Πιεδούστην:

— Μίαν ἡμαξάν! τάχιστα.

[Ἐπειτα συνέχισα].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Α. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Εἰς ΧΟΙΡΟΝ

Ἀγγλικὸν Διήγημα

Α'

Ἐξῆς ποτὲ ἐν τῇ πόλει Ρουὲν ἔμπορος τις ὀνόματι Μαρτίνος Φράγκ, ὅστις ἔνεκα ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων, ἀπὸ πλουσιωτάτου κατήντησε πτωχός. Ἀλλ' ἡ πενία, ἥτις γενικῶς καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ταπεινοὺς ἄμα καὶ ἐργατικούς, εἰς αὐτὸν ἐχρησίμευσε μόνον, ἵνα γείνη ἀλαζῶν καὶ ὀκνηρός, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐγίνετο πτωχότερος, τοσοῦτον ἐγίνετο καὶ ἀλαζονικώτερος καὶ ὀκνηρότερος. Ἐν τούτοις κατώρθωσε ν' ἀποζῇ ἐνεχυριάζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεταξίνην τιὰν τῆς συζύγου του ἐσθῆτα, ἡ πωλὼν ἀργυροῦν τι κοχλιάριον, ἡ ἄλλο τι μικρὰς ἀξίας πράγμα, ὅπερ εἶχε διασωεῖ ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ προτέρου πλούτου του καὶ λίαν εὐαρέστως διήρχετο τὸν χρόνον περιφερό-

μενος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ περιπατῶν ἀνω καὶ κάτω ἐπὶ τῶν ἡλιοφώτων τῶν ὁδῶν πλευρῶν.

Ἡ ὥραία Μαργαρίτα, ἡ σύζυγός του, ἦτο περιώνυμος καθ' ὅλην τὴν πόλιν διὰ τε τὸ κάλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀρετὴν της. Ἦτο δὲ μελαγχροινούλα με τοὺς μελανωτέρους ὀφθαλμοὺς, τοὺς λευκοτέρους ὀδόντας καὶ τὰς ἀνθηροτέρας ροδοχρόους παρειὰς ἀπάσης τῆς Νορμανδίας. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες της λεπτοφυεστατοὶ τὸ σχῆμα, τὸ δὲ κυματόεν αὐτῆς βαδισμα ὁμοιάζε κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐκίνησιν τὰς κινήσεις τοῦ κύκνου. Ἐν εὐτυχιστέραις ἡμέραις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς πόλεως καὶ ὁ φθόνος τῶν ὠραιοτέρων κυριῶν καὶ ὅτε περιῆλθεν εἰς πενίαν οὐκ ὀλίγον ἐπηύξησεν ἡ φήμη αὐτῆς ἔνεκα τῆς σκληρότητός της πρὸς πολλοὺς τῶν πλουσιῶν ἀστῶν, οἵτινες, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τὰς συζύγους τῶν, γενναίως προὔτεινον νὰ παρκαλωσῶσι τὴν πτώχευσιν τοῦ συζύγου της καὶ νὰ κάμωσι πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο πρὸς ἀνόρθωσιν εὐπολήτητον καὶ σεβαστῆς οἰκογενείας.

Οἱ φίλοι τοῦ Μαρτίνου, ὡς οἱ φίλοι πολλῶν δυστυχησάντων καὶ πάλαι καὶ νῦν, ἐγκατέλειπον αὐτὸν ὁλοσχερῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του· ἐκ πάντων δὲ τῶν ἄλλοτε συνδαιτημένων καὶ συμποτῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ροστιμινομένων τὴν σύζυγόν του, οὐδεὶς πλέον ἀνεζήτην τὴν στενὴν δίοδον καὶ τὴν ταπεινὴν κατοικίαν τοῦ καταστραφέντος ἐμπόρου, πλὴν ἑνός, καὶ ὁ εἰς οὗτος ἦτο ὁ Πάτερ-Γουίδος, ὁ σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Ἦτο δὲ μικρόσωμος, φριδρός, ἐρυθροπρόσωπος μοναχός, με ὀφθαλμοὺς ῥίπτοντας πονηρὰ πλάγια βλέμματα καὶ εἰ καὶ φέρων τὸ μοναχικὸν σχῆμα δὲν ἀπέλαυε καλῆς ὑπολήψεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο εἰδός τι περιπλανωμένης ἐφημερίδος καὶ μετέδιδε πάντοτε τὰς τελευταίας εἰδήσεις καὶ φλυαρίας τῆς πόλεως καὶ πρὸς τούτοις ἦτο ὁ μόνος, ὅστις κατεδέχετο ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτηται τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ ἐν συντόμῳ, δι' ἑλλειψιν ἄλλου καλλιτέρου, ἐθεωρεῖτο ὡς φίλος.

Διὰ τὰς συνεχεῖς ταύτας ἐπισκέψεις του ὁ Πάτερ-Γουίδος εἶχε τὰς ἀποκρύφους αὐτοῦ αἰτίαι, ὧν ἡ ἀπλοικὴ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καρδιά ἦτο ὅλως ἀνυπόπτος· τὸ ὀξυδερκέστερον ὅμως τῆς συζύγου αὐτοῦ ὄμμα ταχέως ὑπὸ τὸν καλογηρικὸν σκουφὸν ἀνεκάλυψε δύο διαφορὰ πρόσωπα. Παρητήρησεν, ὅτι ὁ μοναχὸς ἐν γένει ἐκαρδοκεῖ ἵνα ἐπισκέπτηται αὐτὴν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ Μαρτίνος Φράγκ δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ—ὅτι ἐφαίνετο προτιμῶν τὴν ἑνέρξιν τῆς ἐσπέρας—καὶ ὅτι, ἐπειδὴ αἱ ἐπισκέψεις ἐγένοντο ὁλοῦν συχνότεραι, ὁ καλὸς μας καλόγηρος εἶχε πάντοτε ἐτοιμὴν μικράν τινα δικαιολογίαν, ὡς, ὅτι ὦν ἡνυχασμένος νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν ἐκείνην δὲν ἠδύναντο νὰ περάσῃ τόσον πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ, ἵνα ἴδῃ πῶς εἶχε τὴν ὑγίαν ὁ κα-